

зи фраза отъ оня моментъ и вмѣсто страхъ, азъ осѣтихъ нѣкаква душевна осллада, пъкъ послѣ равнодушно му прѣговорихъ:

— Не съмъ виновенъ, че не вѣрвате истината. Азъ говорихъ всичко, което мога да исповѣдамъ и прѣдъ Бога. Азъ казвамъ »вѣрвайте ме« пъкъ и отъ васъ зависи едното и другото Най-послѣ най-послѣ и тука не е края! Има и другъ единъ сѣдия, който ще сѣди и мене, и тебе, и всички Той всичко види. Ако е волята на царя да ме убѣсите, извѣршете, направѣте всичко казахъ, отъ васъ зависи. Азъ зная че поне прѣдъ Бога ще бѣда оправданъ. А мене това ми трѣбва. Вѣчния животъ . . . вѣчния . . . Въ него е всичко . . . Какво сме ние тука на земята? Азъ съ удоволствие ще принеса всички мѣжки и неправди на земята, за да бѣда спасенъ на небото. Ако въ всичко онова, което азъ казахъ съзирате нѣкакви прѣстѣпни дѣяния, обвинѣте ме, обѣсѣте ме . . . това е то.

Тия мои думи изказани най-равнодушно и хладнокрѣвно, укротила духа на оня турчинъ, а слѣдъ това той съвсѣмъ благо ме запита:

— Въ Орхание дава ли инстундакъ?

— Не.

— Ча какъ така, тогава царското правителство трѣбва да лъже!

Взема единъ листъ книга отъ масата и почна да чете показаніята, които бѣхъ далъ и подписалъ.

— Не си ли подписалъ тука, защо тогава лъжешъ?

— Да, азъ подписахъ, но безъ да зная какво имаше написано. Много добрѣ помня, че сѣщата оная нощъ, когато ни закараха съ Христа въ Орхание, намѣрихъ ме тамъ въ затвора 10 - 12 души. Не ги познавахъ. Тѣзи хора прѣзъ нощта ги искараха единъ по единъ безъ да ги връщатъ назадъ. На сутринята повикаха и насъ, прочетоха ни една книга и безъ да разберемъ какво е написано въ нея, накараха да я